

Nikdo nemůže uniknout důsledkům svých činů

→ *Promluva Satja Sái Báby z 15. srpna 2006* ←

*Karma je zodpovědná za zrození,
život a smrt člověka.
Má moc nad všemi obdobími jeho života
jako skutečné božstvo lidské existence.
Je odpovědná za jeho radost i žal.*

(báseň v telugu)

Co je to *karma*? Je to čin, který konáme. *Karma* je příčinou narození člověka, jeho života na zemi a nakonec i jeho smrti. Bytí člověka závisí na *karmě*. Což nemůže být lidský život bez *karmy*? Duchovní praxe, jako jsou *jadžni* a *jágy* jsou také formami *karmy*. Na těchto duchovních postupech závisí prosperita a blahobyt světa. *Karma* je skutečným základem světa. Proto musí každý konat *karmu*.

Měli byste usilovat o dosažení poznání Boha tím, že budete plnit svou povinnost. Jaký je čin, takový je i výsledek. Důsledkům svých činů nemůže uniknout nikdo. *Karma* není jen čin, který působíme údy svého těla, dokonce i proces dýchání vytváří *karmu*. Jídlo, pití, chůze, sezení – to všechno jsou různé typy činů, které člověk koná. Proto není možné znát jejich důsledky. Měli bychom se zajímat o podstatu *karmy* před tím, než ji vykonáme. Jelikož jsme lidskými bytostmi, měli bychom se ptát, jaké činy jsou vhodné pro lidskou bytost a jaké ne. Když něco děláte bez řádného dotazování, nedostanete kýžený výsledek.

Vtělení lásky!

Karma je vpravdě Bůh. Bůh od vás není oddělen. Bůh je v nejjemnější formě přítomen v každém činu. V podobě *karmy* existuje Bůh ve všem – od mikrokosmu po makrokosmos. *Anóraníján maható mahíján* (*brahma* je jemnější než to

nejjemnější a větší než to největší). Člověk musí nezbytně konat činy a všechny své činy by měl obětovat Bohu. *Sarva karma bhagavad prítjartam* (všechny činy konejte pro potěchu Boha). Jestliže se budete chovat takto, nebudete důsledky svých činů spoutáni.

Íšvarah sarva bhútánám (Bůh je vnitřním principem všech bytostí). On je přítomen ve všech bytostech, ať je to lidská bytost, had nebo štír. Koná činy podle oděvu, který si na sebe bere. Rozvíjejte jasné myšlení a neničte si mysl nepotřebnými myšlenkami o něčem, co neznáte. Dnešní člověk se odvažuje do oblastí, o nichž má jen malé vědomosti. Proto se setkává s tolika problémy. Muži i ženy by tudíž měli konat činy, které jim příslušejí.

*V dětství člověk rozvíjí zaujetí pro hru
a těší se ze společenství svých spoluhráčů.
V mládí a středním věku je zcela ponořen
do rozvíjení světských vztahů a vydělávání peněz.
Ve stáří lituje, že nemá to či ono.
Takto vyplývá své cenné lidské zrození.*

(báseň v telugu)

Od narození do smrti by měl každý žít přiměřeně svému lidskému zrození. V každé lidské bytosti je skryto božství. Člověk prochází různými obdobími – dětstvím, mládím, péčí o rodinu, až nakonec zestárne. S pokračujícím věkem nemyslí na Boha a lituje toho, co v životě nedostal. Jaký má smysl mít v tom věku starosti? Od samého začátku bychom měli mít správné myšlení.

Vedoucí mladých, Vinaj Kumár, mne prosil, abych mu řekl, co by měli mladí dělat. Tak jsem mu odpověděl, že mají stále zůstat mladí a aktivní. Když užijí nesprávně schopnosti smyslů, ztrácejí energii a začnou stárnout. Měli by stále zůstat mladí a nikdy by neměli s pokračujícím věkem zestárnout.

Měli byste si uchovávat energii. Podívejte se na mé tělo. Je mi 81 let. Může někdo říci, že mi je 81 let? Mé tělo nemá žádnou nemoc. Před nějakou dobou se mi zlomila noha, když na mne náhodou upadl jeden chlapec. Proto chodím takto. Ve svém obydlí chodím velice volně. Doktor mi však radí, abych se při chůzi mezi oddanými opíral o jednoho či dva hochy. Podle rady lékařů se tedy o jednoho chlapce opírám. Jelikož je mou přirozeností každého uspokojit, dodržuji tuto radu, abych uspokojil lékaře. Přesto na chlapce naléhám: „Nepodpírejte mne, nepodpírejte mne.“

Asi však nevíte, že za tím, co dělám, je přesný význam. Nikdo nemůže poznat mou podstatu. Za svého života jsem nikdy netrpěl žádnou nemocí, ať by to byla horečka, nachlazení nebo bolest hlavy. Jsem stále zdravý. Jsem nejen zdravý, ale i bohatý (hlasitý potlesk).

Nic neunikne mé pozornosti. Všiml jsem si dvou mladých kněží (*rtviků*), jak spolu hovoří během *jadžni*. Slyším všechno, o čem mluvíte. Ale pro mne je dobré i špatné totéž. Na tomto světě neshledávám nic špatného, vše je dobré. Podobné je to se správným a chybným. Něco se může v tuto chvíli zdát jako správné, ale po prozkoumání se zjistí, že to je chybné.

Radost je chvíle mezi dvěma bolestmi. Dnes můžeme jíst nějaké velmi dobré a chutné věci, ale jak dlouho zůstanou dobré? Již příští den se mohou změnit v něco jiného. To, co je dobré a co špatné, určuje rozdíl v čase. Tudiž bychom měli všechno chápat správně a podle toho v životě pozorně jednat.

V Mahábháratě bojoval Durjódhana a Duššásana a ostatní Kuruovci s Pánduovci, protože je nenáviděli. Nemohli je však porazit, protože na straně Pánduovců byl Kršna. Jelikož se Kuruovci nedokázali s Pánduovci vypořádat, jednoho dne našli o samotě Abhimanju, Ardžunova syna, a sestavili *padmavjúhu* (bojový útvar ve tvaru lotosu). Nato ho vyzvali k boji.

Abhimanju byl tehdy mladým hochem. Jeho otec Ardžuna tam nebyl, byl tam tehdy jen Dharmarádža. Žádal tedy o povolení Dharmarádžu, aby mohl bojovat s *padmavjúhou*. Dharmarádža mu řekl, že by to pro něj nebyl snadný úkol. Šel proto za svou matkou Subhadrou a žádal ji o povolení a požehnání. Pokoušela se ho odradit: „Milý synu, je to obtížný útvar, který vymyslel sám Drónáčárja. Tvoje žena je teď navíc těhotná. Nevíme, zdali je čas pro nás příznivý nebo ne. Není tu tvůj otec Ardžuna ani strýc Kršna, aby ti dali potřebné rady a podporu. Vzdej se tedy nápadu odejít na bitevní pole.“

Abhimanju matčina slova rozrušila, a tak jí odpověděl: „Jako Ardžunův syn musím výzvu nepřítele přijmout. Jinak bude jméno mého otce zneuctěno. Budu bojovat, i kdybych měl ztratit život.“ Ve svém rozhodnutí byl velmi pevný a byl si jistý, že bude mít s *padmavjúhou* úspěch. Nato řekl matce: „Půjdu a napadnu Kuruovce jako tygr, který se vrhá na stádo slonů. Měla bys mi požehnat, abych z toho boje vyšel vítězně, až budu střílet božské šípy na nepřítele. Je správné, abys mi bránila před odchodem do boje, místo abys mi požehnala?“ Když vyslechla slova svého statečného syna, dala mu nakonec svůj souhlas.

*Nechť tě zaštití stejná ochrana, jako ta,
kterou dala matka Gaurí svému synovi Kumárovi,
když odcházel do boje proti Tárakásurovi;
požehnání, které udělila Rámovi Kaušaljá,
když odcházel do pralesa, aby chránil Višvámítrovu jadžňu.
Nechť tě provází a chrání veliké a příznivé požehnání
a jako nejmocnější ze všeho ochrana Rámova (Šrí Ráma rakšá)!*

(báseň v telugu)

S tímto požehnáním ho poslala na bitevní pole. Pozdravil uctivě svoji matku a odešel do boje. Vnikl do *padmavjúhy*.

Když jeho otec Ardžuna vyprávěl Subhadře o *padmavjúze*, slyšel to také Abhimanju, jenž byl v matčině lůně. Když byl Ardžuna v polovině vyprávění, objevil se Kršna a upozornil ho, že jeho syn v matčině lůně všechno slyší. Kršna mu poradil, aby ve vyprávění přestal. Abhimanju tak pouze věděl, jak do *padmavjúhy* vniknout, ale nevěděl, jak se dostat ven. V důsledku toho ho Kuruovci v *padmavjúze* lapili a zabili.

Poučení z příběhu je takové, že by nikdo neměl opomíjet rady svých rodičů a starších. Každý by měl pozorně naslouchat radám svých rodičů, přemýšlet nad nimi, vstřebat je a uplatňovat v životě. Proto védy hlásají *mátrdévó bhava, pitrdévó bhava* (cti matku a otce jako Boha). Vždy poslouchejte rady svých rodičů, ať jste kdekoli a okolnosti ať jsou jakékoli.

Jakmile se Ardžuna vrátil, byl pln úzkosti, že nemůže nalézt Abhimanju, který vždy běžel ke dveřím, aby ho uvítal, když se vracel domů. Když se Ardžuna dověděl, že Abhimanju zemřel na bitevním poli, byl nesmírně sklíčený. Kršna ho prosil, aby neklesal na mysli: „Co je určeno, aby se stalo, stane se.“ Vysvětlil také Ardžunovi, že Kuruovci, kteří se v minulosti spikli proti Pánduovcům, hráli nečestnou hru znovu a Abhimanju zabili. V této chvíli strašlivé bolesti se Ardžuna na Kršnu obořil, proč mu neřekl o smrti syna dříve a že ho tak zradil. Kršna, věrný své povaze, vše vyslechl s úsměvem.

V čase Abhimanjuovy smrti čekala jeho žena Uttará rodinu. Když bylo dítě ještě v jejím lůně, napadl je Ašvatthámá *brahmástrou*. V důsledku toho porodila Uttará mrtvé dítě a Pánduovce sklíčil žal. Vinili Kršnu ze vší své bídy, protože Abhimanju byl zabit na válečném poli, syny Draupadí pobil Ašvatthámá a Uttařin syn se narodil mrtvý. Nezbyl tedy nikdo, kdo by pokračoval v rodové linii.

Kršna se je pokoušel utišit, radil jim, ať se zklidní a srovnají. Požádal Draupadí, aby mrtvé dítě přinesla. Draupadí je donesla v ošatce. Kršna se na dítě podíval a poznamenal: „Podívejte se na jeho oči, pohledte na jeho tvář, jeho nos, přesně se podobá svému otci Abhimanjuovi.“

Když Kršna dítě takto popisoval, Pánduovci se velice rozhněvali. Měli pocit, že mluví o mrtvém dítěti, aniž by dbal jejich politováníhodného stavu. Kršna však podržel dítě v rukou a poklepal mu na záda a břicho. K nevýslovné radosti Pánduovců začalo okamžitě křičet. Kršna mu dal jméno Parikšit, neboť přivedl dítě k životu poté, co vystavil Pánduovce zkoušce (*paríkšá*).

Bez zkoušky nemůže nikdo postoupit do vyššího ročníku. Proto Bůh své oddané zkouší. Takovou situaci bychom ani nikdy neměli za zkoušku považovat, měli bychom na ni spíš mít chuť (angl.: *test x taste*). Všechny zkoušky, které Bůh ukládá, mají dobrou chuť. Když se Parikšit stal králem Pánduovské říše, Kršna ho chránil mnoha způsoby. To, co nyní vyprávím, se nikdy a nikde jinde, v žádné jiné zemi nestalo.

Poté, co Kršna odešel do svého nebeského sídla, vrátil se žalem sklíčený Ardžuna z Dváraky. Matka Kuntí, která o událostech ve Dvárace nevěděla, se ptala Ardžuny, jak se má Kršna. Ardžuna neutišitelně plakal: „Matko, Kršna už není.“ Ve chvíli, kdy Ardžuna oznámil, že Kršna opustil svoji smrtelnou schránku, se Kuntí zhroutila a vydechla naposledy. Pánduovce sklíčil žal. Pomysleli si: „Kršna byl dechem našeho života. Byl zdrojem naší síly a odvahy. Jaký mají naše životy bez Kršny smysl?“

Rozhodli se korunovat Parikšita a odejít do Himálaje. Dharmarádža pověřil Ardžunu, aby zařídil kremaci těla jejich matky. Současně dal nezbytné pokyny ke korunovací mladého Parikšita. Pak řekl Nakulovi a Sahadévovi, aby začali s přípravami *maháprasthány* (závěrečné cesty) do Himálaje. Po spálení matky a korunovací mladého Parikšita se Pánduovci vydali jeden za druhým na pouť do Himálaje. Zástup vedl Dharmarádža, následoval Bhíma, Ardžuna, Nakula a Sahadéva. Za nimi kráčela Draupadí.

*Každý musí čelit důsledkům svých činů, ať je to kdokoli.
Nikdo nemůže vědět, co před ním leží v budoucnosti.
Je však jisté, že každý musí sklízet důsledky svých činů.*

(píseň v telugu)

Během své *maháprasthány* odkládali jeden po druhém svou smrtelnou schránku – Draupadí, Bhíma, Ardžuna a Sahadéva. Dharmarádža pokračoval v pochodu zcela sám.

Ve svém životě nevyslovil Dharmarádža nikdy žádnou lež. Přesto řekl během války něco, co způsobilo Drónáčárjovu smrt. Když byl na bitevním poli zabit slon Ašvatthámá, zvolal: „*Ašvatthámá hatah kuňdžarah*“. Záměrně snížil hlas, když vyslovoval slovo „*kuňdžarah*“ (slon). Jelikož Drónáčárja slovo „*kuňdžarah*“ nezaslechl, myslel si, že byl zabit jeho syn. Naprosto ho to zdrtilo a v důsledku toho se vzdal života. Následkem této „lži“ musel Dharmarádža strávit nějakou dobu v pekle. Lidé se mohou divit, proč Dharmarádža, skutečné vtělení *dharmy*, musel navštívit peklo. Faktem je, že i když je někdo vznešený a ušlechtilý, nemůže uniknout důsledkům svých činů.

Když vstoupil Dharmarádža do pekla, Draupadí a ostatní čtyři bratři tam již byli. Pět Pánduovců bylo jako pět dechů života. Byli vtělením *dharmy*. Proto jejich pouhá přítomnost ulevila v utrpení všem, kteří v pekle trpěli za své hříchy. Padli Dharmarádžovi k nohám a prosili ho, aby tam s nimi zůstal déle. Dharmarádža odpověděl: „*Moji milí, nemohu zde zůstat déle. Pán pekla mne odtud posílá pryč.*“ Nato pět Pánduovců i s Draupadí odešlo do svého nebeského příbytku.

Tak ani Pánduovci, kteří byli vtělením správného jednání a morálky a kteří dosáhli velkých zásluh, nemohli uniknout důsledkům své *karmy*. Draupadí byla významná cudná žena (*pativratá*). Ale i ona musela čelit důsledkům své *karmy*. Jednou probíhala diskuse o tom, kdo je nejpočestnější žena. Lidé vyjadřovali své názory, ale byl to Pán Kršna, kdo vynesl závěrečný soud:

*Ona se poslušně řídí příkazy svých manželů.
Nikdy ani jednomu z nich neřekla,
že nemá čas mu posloužit.
Byla spokojená se vším, co v životě dostala.
Byla vynikajícím příkladem cudnosti
a nikdo se jí v tomto ohledu nemůže rovnat.*

(báseň v telugu)

Ve věku *kali* je pro ženu těžké poslouchat příkazy jejího manžela. Představte si ale případ Draupadí. Ona musela vyhovět ne jednomu, ale pěti manželům. Nikdy si nestěžovala. Vždy měla čas každému sloužit. Dnes nalézáme ženy, jejichž požadavky jsou mnohem větší, než jim mohou manželé ve skutečnosti

poskytnout. Když má manžel plat sto rupií měsíčně, žádá jeho žena sárí v ceně dvou set. Draupadí taková nebyla. Byla vždy spokojená s tím, co má. Proto získala pověst jako největší *prativratá*. Bratři Pánduovci si byli plně vědomi její ušlechtilosti a cudnosti. Vždy brali její názory v potaz a podle toho jednali. Proto se jejich jména a sláva pevně vryly do kroniky historie.

Člověk je ctěn i pro malé ušlechtilé činy. Přesto když něco dělá, je zde vždy možnost, že se vloudí nějaká chyba. Ať se stane cokoli, nikdo nemůže uniknout důsledkům. Proto by měl člověk stále mluvit pravdu, dodržovat správné jednání a vést život prosycený láskou. To je nejpřednější povinností člověka.

Pět lidských hodnot – pravdu, správné jednání, mír, soucítění a lásku – by měl člověk považovat za svých pět dechů života (*pañčaprána*). Bez pěti hodnot je vskutku živoucí mrtvolou. Nikdo by neměl nikdy říkat nepravdu, ani žertem ne. Nikdy si z ostatních nedělejte legraci. Nejhorším hříchem je kritizování druhých. Proto ať je někdo sebesthorší, nikdy ho nekritizujte. Milujte všechny. Láska je Bůh. Bůh je láska. Láska je vaším pravým životem.

(Na Bhagavánův pokyn zazpívali studenti píseň „Love is my form, truth is my breath, bliss is my food“ a Bhagaván poté pokračoval v promluvě.)

Rozvíjejte lásku. Ať jste kdekoli, v lese nebo na obloze, ve městě nebo na vesnici, na vrcholu hor či uprostřed hlubokého moře, vaším jediným útočištěm je láska. Milujte dokonce i svého nepřítele. Když ho potkáte, neodvracejte od něj tvář. Místo toho pozdravte s láskou: „Dobrý den, bratře, jak se máš?“ Zaplavte svůj život láskou. Rozvíjejte odvalu a odhodlání. Jen tak se může lidství (*mánavaatva*) proměnit v božství (*divjatva*).

Princip lásky šířte ke všem lidem. Toto je mé dnešní nejdůležitější poselství.

U příležitosti Ati Rudra mahájadžni, v Prašánti Nilajam dne 15. srpna 2006